

Mircea Oprea

Parodii cu naftalină

Prolog (sau Pro-Log?)

Tema la care redacția revistei „Pro-Scris” ne invită să medităm acum este prea tentantă, și uite că nu rezist imboldului de a intra în „joc” și eu, ca unul care își recunoaște deschis, între înzestrările naturale, și dispoziția ludică. O calitate de-a dreptul salutară, la urma urmei, bună să contrabalanseze gravitatea excesivă, atunci când aceasta din urmă amenință să ne modeleze exclusiv după regulile ei. Din păcate, la regalul ironiilor colegiale nu pot veni cu lucrări noi, dar contez pe faptul că alții o vor face din plin. Mi-am adus aminte, însă, de niște parodii cu care m-am distrat în tinerețe, incluzându-le temeinic în romanul Argonautica. Ele au, prin urmare, un oarecare iz de la naftalina presărată deasupra lor ca să nu le roadă moliile. Le transcriu mai jos după prima ediție, cea din 1970, întrucât în ediția completă (publicată zece ani mai târziu) unele s-au dispersat la modul difuz prin text, fără a-și pierde totuși urma: se pot reconstitui și de acolo, din comentariile amuzate ale personajelor mele. Ar mai fi de spus că în Cuvântul înainte la acea ediție definitivă a Argonauticii lansam – provocator, bineînțeles – o invitație adresată autorilor parodiați (nenumiți, din discreție), spre a-i face astfel co-autori de subsol la romanul meu, în caz că acceptau să se recunoască public. Celor ce-și revendicau sub semnătură proprie stilurile respective le-aș fi putut ceda chiar și echivalentul unei pagini din drepturile de autor ale volumului respectiv. În mod curios, până astăzi n-am primit nici o cerere în acest sens. Lucru care mă necăjește, făcându-mi totodată așteptarea din ce în ce mai zadarnică, deoarece cu fiecare zi ce trece se împuținează șansele de a-i mai găsi în viață pe cei cărora le-aș putea spune „așa scrieți voi”. Sau, mă rog: așa ați scris! Singura mea speranță rămâne, prin urmare, în seama cititorilor: ar putea face ei, cu

răbdare, exercițiul de recunoaștere a textelor reale pe care le-am re-creat după chipul și asemănarea autorilor lor. Iată parodiile:

Fantastica prăbușire
jurnal intim, manuscris

15 iulie 2150

Acum știu totul. Medicii mi-au explicat că am fost scos din frigider și trezit la noua mea viață. Nu-mi aduc aminte cum am ajuns acolo. Cred că m-am întins după o sticlă de vin și am căzut în frigider. Am rămas acolo două sute de ani încheiați. Zău că m-am mirat! Abia aștept să mă scol și să văd ce mai e prin lume.

17 iulie 2150

Medicii au venit iar. Au niște haine cum n-am mai văzut: o curea verde cu șase găuri prinse în capse. Mai precis, la unul cureaua are șase găuri, la celălalt șapte. Tot cu capse. Mă bucur că și în secolul XXII curelele n-au renunțat la găuri. Totuși, sunt mult mai perfecționate.

25 iulie 2150

Doctorul mi-a făcut injecția de la o distanță de trei metri. Cred că o poate face și de la cinci metri. N-am simțit nimic! Ce minunată e lumea anului 2150! Dacă nu cădeam în frigider, n-aș fi scăpat niciodată de înțepătura perfidă a seringii. Hotărât lucru, pentru mine ziua aceasta a fost plină de impresii copleșitoare.

8 august 2150

Astăzi m-au scos pe stradă. Cică sunt bine, sau așa ceva. Am văzut foarte multe femei cu togă. De plastic. Dar și mai interesante erau trotuarele rulante. Benzi uriașe străbăteau strada în toate direcțiile. Erau așezate pe un fel de suluri de oțel cu ax care se învârtteau în jurul axului. Într-un loc am văzut un sul înțepenit. Toate aveau o culoare argintie (sulurile). Nu știu de ce era sulul acela înțepenit, dar trotuarul rula înainte, lunecând peste el cu un fâșâit iritant. Celelalte suluri nu fâșâiau. Probabil că axurile fuseseră bine unse, altfel nu-mi explic de ce n-ar fi fâșâit. Cred că aveau și rulmenți, dar bilele erau desigur și ele bine unse.

Aceeași zi, o oră mai târziu

Chiar acum am terminat de admirat trotuarul. Mă uit la case. Sunt toate de aceeași înălțime și au afișe lipite de pereți. Într-una din zilele următoare voi descrie ferestrele sau mașina de găurit cartofi. Ai, mamă! Ce de roți și rotițe dințate, ce de pârghiuțe și butoane presimt în miezul acestei civilizații!

15 august 2150

M-am plimbat cu Diana prin parc. Acum am și eu o curea cu șase găuri. Seara mi-am petrecut-o singur, acasă, până la accident. Nu știu prea bine cum s-a întâmplat. Tot din pricina vinului. Îmi amintesc că am deschis frigiderul și am întins mâna după butelie. Probabil că iarăși am căzut în frigider. Sunt amorțit și nu mai simt aproape nimic, dar nu-mi pasă. Secolele viitoare mă vor dezgheța.

Știință și agricultură

Praful recent inventat a obligat fasolea să crească într-o singură lună cât ceapa și morcovii la un loc. Notați: șase recolte pe an la fasole. Șase recolte pe an la fasole? Ar fi oare posibil? Și de ce să nu fie? Iar dintre toate

zarzavaturile, de ce tocmai de fasole să nu se ocupe cineva? Despre asta vreau să vorbesc eu acum. O întâmplare simplă, cu îngrășăminte. Așadar, noile produse erau ambalate în pungi, apoi se lipeau etichete cu inițialele FAC. S-ar părea că litera F vine chiar de la fasole. Interesant e însă că de la o vreme FAC-urile ieșeau proaste și nimeni nu bănuia de ce. Iar fasolea aștepta să crească și nu mai putea. Tânjea după FAC-uri. Ce se întâmplase? De ce tocmai acum, când în lume era mai mare nevoie de fasole, se oprise producția FAC-ului? Moscu nu știa. Vasilescu nu știa. Nu știa nimeni și toți erau nedumeriți, până și sectorul D. – Și totuși, vom descoperi misterul, a declarat cu gravitate sectoristul. Cei doi stăteau în semiîntuneric. În timp ce unul privea la microscop, celălalt își frângea mâinile. Uneori își frângea mâinile și cel care privea la microscop. Iar ochii care atunci ar fi intrat pe ușa camerei nu s-ar fi oprit nici asupra dulapurilor, nici – decât numai o secundă – asupra numeroaselor plante de fasole, eprubete și borcane de pe masă. Hotărât, i-ar fi atras izvorul razelor violete: o sferă și un tub și niște sârmă.

– Este clar că nu apare destul de evident, rezumă Vasilescu situația la o glumă amară.

Numai petele acelea galbene apăreau evident. Moscu era morocănos. De unde mai picase și impuritatea care-l necăjea? De unde? – Nu există decât un singur mijloc, declară el pe un ton lugubru. Să ne prefacem detectivi. Ceea ce se și prefăcură. Apoi detectivul-șef, inspirat, îndreptă cu râvnă lanterna cu mercur către infractorul pe cale de a i se smulge masca. Deodată, Vasilescu se lovi cu pumnul în cap, exclamând: – Unde ne-am uitat spiritul științific? – Caută tu în dulap, că ești mai aproape, propuse celălalt din nebăgare de seamă. Chiar în clipa aceea Moscu descoperi totul. Își apropie palma de frunte, privind-o cu un aer preocupat și perplex. Pentru el nu mai exista decât palma aceea. – Extraordinar! Înțelegi? – Înțeleg..., șopti Vasilescu edificat. Așa a fost dezlegat misterul, de vreme ce toți înțelegeau. O să mă întrebați: ce fel de povestire a mai fost și asta? Fără aventuri, fără criminali adevărați, fără urmăritori, cum se cere într-o narațiune serioasă.

Dar viața nu e oare plină de întâmplări obișnuite, cu îngrășăminte, cu aventuri simple, simplissime, ca un hrean de pildă, sau ca o păstaie sănătoasă, plină cu boabe de fasole?

Cu Pământul în buzunar

Ura! Ura! Ura! Aplauze, entuziasm, ascultători transpirați, toți ochii pe tribună, pe profesorul Brebu, între ghivece și pahare cu apă, un zâmbet modest, emoționat, glorios, trăiască profesorul Brebu, ploi de petale și miresme prin fereastră, uraaa, batiste ștergând frunți academice, strigăte, întrebări, ați auzit? nava se va numi „Celera”, triluri de cintezoii fericiți, vom pleca spre Sirius, ce frumos, ce primăvară, ce soare, ce viitor, ce entuziasm, ce aplauze, ce... Ura! Ura! Ura!– Trei sute de milioane de kilometri pe oră!... Și trăsnetul căzut pe aproape, în sală. Ochi dilatați, guri întredeschise, tăcere glacială, ticuri, calcule mintale, 5 ori 8 fac 27, stronțiu 90, uraniu 235, cristale, energii; un moment de reculegere, for-mi-da-bil, trăiască profesorul Brebu, capete înfierbântate, aplauze, entuziasm. Și deodată, strigătul deznădăjduit:– A dispărut cuiul electromagnetic!!!

Prevăzând o eventuală transpunere pe ecran a povestirii, autorul sugerează un strigăt scurt, brusc, dens, tăios, nervos, aproape brutal, eventual o silabă cu sensul de mai sus. Muzica intervine energic, cu zgomote bărbătești, sacadate, iar imaginile se amestecă într-un dans dinamic cu împușcături. Treptat, ritmul slăbește și din vârtejul imaginilor se conturează niște frunze, înconjurând chipul lui Aslan. Într-un tufiș din spatele laboratorului, Aslan transmite:– Alo, șefule! Cuiul electromagnetic e la mine. All right! Avem Pământul în buzunar! O explozie, zece, cincisprezece explozii la rând. Laboratorul dărâmat, fumegă zidurile, cărămizi înnegrite, noapte, tăcere. Printre dărâmături se strecoară o umbră. Iată că umbra îl adună din moloz pe profesorul Brebu. Nu e mort. Nu e ars. E numai leșinat. Zidurile fumegă, carbonizate. Umbra iese dintre dărâmături, mergând încovoiată. Îl duce în spate pe Brebu, care e leșinat. Umbra se poticnește, gâfâind stins. Îl

lasă pe profesor lângă rampa rachetei. Cerul înstelat. Umbra se uită la cer. Acolo e Sirius, ca un ochi de fosfor. De sus coboară ceva cu gir la sfârșit. Statogir, turbogir, plasmogir. Trei indivizi ies și se apropie. Merg prevăzători, sușotind neapărat în englezește. – Aslan, acolo ești? – Yes, mister Hollywood. În mâna lui Aslan sticlește pistolul neutronic. În buzunar mai are și o daltă neutronică, ba chiar și un pieptene cu dinți mici și neutronici. Asta în paranteză. Acum, în mâna lui Aslan sticlește pistolul neutronic. Poc! Unul. Poc, poc, poc! Pauză. Unde s-a ascuns canalia? Aslan la pământ, după dărâmături. Și celălalt după dărâmături. Țintește... Gata, l-a neutronizat. Aslan lângă rampă, așezat, cu pistolul în mână. În fața lui, la pământ, profesorul Brebu. E leșinat. Aslan gândește intens. Din depărtare se aud sirene. Aslan se gândește. Cu profesorul în spate, urcă scările. Sirenele urlă din ce în ce mai strident. Urmăritorii sunt aproape. Aslan gâfâie. Asta impresionează. Se împiedică. Asta impresionează și mai mult. Ajuns lângă rachetă, se repede cu umărul în ușă. Ușa e închisă. Aslan scoate daltă neutronică și forțează broasca. Trebuie să existe și o broască pe care Aslan s-o forțeze. Urmăritorii sunt cât se poate de aproape! Aslan deschide. Stă în ușa navei, înfricoșător, cu un rânjet demonic întipărit pe față. Deasupra strălucește Sirius, ca un ochi de fosfor. Aslan râde: – Hahaha! Vă distrug! Vă nimicesc pe toți, hahaha! Plec acolo, la Sirius! Singur... singur cu viermele ăsta! Arată spre profesor, cu dispreț. – Maestrul o să-mi gătească pe drum, hahaha! Ce știți voi, ha! Aslan rânjește. Un răs teribil, de nebun. Aslan e nebun. Se apropie de tabloul de bord și scoate cuiul electromagnetic. O clipă și... se clatină amețit. – Ce să fac? Dumnezeuule, ce să fac cu cuiul electromagnetic?!

Întâlnire de gradul trei

Lespedea o găsisese Șar Șarpele. „Don Quijote”, descifră Tau Taurul inscripția străveche. În aceeași clipă lespedea se urni și din mormânt ieși temutul cavaler călare pe iapa Rosinantă. Amenința cu lancea, răcnind în lungul Căii Lactee: – Cine sunteți voi, o! minuscule gâze, locuitori nedemni ai

grajdurilor, slugi de han fără pic de onoare cavалerească în sânge, tu cu urechile albastrii și tu, cel cu ochiul mai aprins decât cărbunii Tartarului? Hai, îndrăzniți și pronunțați-vă numele cel de proastă condiție, căci altfel, jur pe ciorapul preaiubitei mele dona Dulcinee, lancea asta în fața a căriia tremură mii de viteji și chiar uriașul Baroreu cel cu mustățile de patru leghe a fost împuns într-un loc de rușine, lancea asta, zic, o să vi-o-ncerc pe spinare!– Eu sunt Șar Șarpele, spuse cel cu ochi roșii.– Eu sunt Tau Taurul, recunosc cel cu urechile vinete.– Șarpe și Taur, pare-se n-ați auzit de faima neînfricatului cavaler plecat în căutare de mari și inegalabile aventuri, care prin vitejia brațului său și așa mai departe. Eu sunt acela, iar aici, sub mine, mărturie este calul meu. Cumplită vrajă ne-a ținut sub lespedeaceasta două mii de ani, dar iată, ceasul a bătut să mă trezesc și să cutreier iarăși lumea înarmat cu neînfrânta-mi armă. Nu-i vorbă că – pe moaștele de la Toboso! Veți vedea de ce e încă în stare lancea unui cavaler adevărat. Deci spuneți-mi dacă aproape sunt niscaiva uriași demni de puterea mea, ori zmei cu care să mă lupt și să-i înving, ca să le iau averile drept pradă de război.– Ne pare rău, bătrâne, ziseră străinii, dar se vede treaba că ești un cosmonaut tare înapoiat. Nu mai sunt zmei de mult, i-am ucis pe când cu sateliții artificiali. Care o fi scăpat și-o fi găsit adăpost pe vreo planetă unde incultura ține încă masele sub presiune de nervi. Mai ales biserica sugrumă spiritul novator, dar ce-ți mai spunem toate astea că le știi din școală. Așa că, dă vârtos cu pintenii-n mârțoagă și nu zăbovi pe drum, că vezi cum e cu paradoxul ăsta al timpului, nici n-ai prins de veste și s-a terminat definitiv cu zmeii!

Robotiadă

Roboții se adunaseră pe platou, împingându-se unul în altul. Fețele lor de plastic metalizat arătau o expresie tâmpă.– Cântați! porunci Marele Robot și toți începură să calce ritmic pământul, cântând.– Noi suntem roboții U, cântară ei în cor.– Mai tare! răcni Marele Robot, dominându-i de pe stânca lui. Roboții tropăiră grăbiți pe picioarele lor articulate.– Nu mai suntem frații

Omului, declară Marele Robot.– Nu mai suntem frații Omului! urlară mecanisme. Noi suntem roboții U. Nu mai suntem frații Omului!Cățiva se înspăimântară, simțind cum li se blochează circuitele. Stăteau pur și simplu cu gura căscată și priveau aiuriți spre Stăpân.– Cântați! gemu Marele Robot. Cine nu cântă va fi desfăcut bucată cu bucată și i se vor lua toate șuruburile.Roboții tropăiră iar, lovind cu tălpile groase în lespezi.– Cine suntem noi? întrebă Marele Robot cu vocea lui scrâșnită. Noi suntem roboții U. Ce este aceasta? Aceasta este planeta noastră. Omul ne-a trimis aici ca să-i facem lui una și alta. Nu mai suntem frații Omului! Noi suntem roboții U și planeta noastră este planeta noastră.Mecanisme cântau după Marele Robot, cuprinse de frenezie.– Să avem și noi o planetă unde să trăim fericiți cu robotinele noastre și să ne înmulțim! țipă Marele Robot. Omul ia tot, Omul ne obligă să muncim pentru el. Noi suntem roboții U și vrem o planetă nichelată, cum sunt capetele noastre. Slavă Marelui Robot! Aceasta e legea. Cine n-are capul nichelat?Stăpânul își roti farurile peste adunare.– Toată lumea are capul nichelat, constată el cu satisfacție. Cântați! Cântați toată legea!Roboții reîncepură să tropăie, răcnind. Unul își ridică vertical brațul metalic.– Ce vrei? întebă aspru Marele Robot. De ce întrerupi procesiunea?– Ienicec nu cântă, raportă denunțatorul. Tot timpul l-am filat și nu cântă.– Demontați-l pe Ienicec! ordonă Marele Robot. Pesepsiți trădătorul, complotistul, antirobotul!Cu o clipă înainte de a ajunge în neant, Ienicec, rămas un simplu cap, mai apucă să țipe:– Invidioșilor! Degeaba... N-am nici un șurub!

Legenda lui Cassiopeu

Cassiopeu, vestitul cântăreț sideral sufla în tuburi și sonurile creșteau solemne, umplând spațiul mov-argintiu de deasupra Terasei Vibratile, cum o furtună ar umple un ocean planetar cu zgomote legănătoare. De dimineața până seara sufla în tuburile de cuarț, stârnind când simfonii amorfe, când numai acorduri impresionante, mai ales în octavele de jos ale bașilor, pe primele trei orificii. Amplificate brusc, sonurile se încărcau de rezonanțe

mistuitoare, ca un foc potolit, incredibil, apoi se tălăzuiau spre urechile lui, ca niște ape gălgâitoare de fântână arteziană. Atunci, în timpanele acelea sensibilizate respira oceanul, cu o fremătătoare înnoire contrapunctică. Ceva aerian, impersonal, imponderabil, un arpegiu de clopoțel argintiu îl furnica pe Cassiopeu între omoplații săi geniali. Era copleșit de o senzație de inerție definitivă, topită în visare. În încremenirea mută a Terasei, el sonoriza ecouri și foșnete multiple, încât până și timpul se materializa ca un fluviu amplu și lent pe buzele lui lipite de tuburi. Nimic nu vedea, nimic nu exista dincolo de vuietul permanent și spasmodic în care se integrau treptat note limpezi de clarinet și tobă, aruncând în ocean, odată cu fluviul, bătaia energetică a unei inimi omenești. Sonurile șerpuiau, încolăcindu-i auzul cu brațele lor tentaculare, se răsuceau în inflexiuni moi, nu atât de pure, aproape coclite. Nu se mai gândea la nimic, nici măcar la undele acelea concentrice, finalizate când în bemol, când în andante maiestuos. O beție de sunete îi împrejmuia rațiunea, dându-i senzații de o intensitate vicioasă, ca într-o euforie cu harpe eoliene. După ce Cassiopeu sufla în toate tuburile, transfigurat, sonurile și acordurile se împleteau atât de sensibil, încât totul devenea o respirație majoră fluctuată peste stridiile amorțite. Notele vibrau profund pe portativele albastre-vișinii ale amurgului, pierzându-se lent într-o tonalitate nocturnă, legănătoare. Ecouri stranii, cristaline, asediau Terasa cu zborul lor fragil, iar de pe aripi scuturau struguri de constelații aurii, potolite definitiv în unduirea oceanului ritmic. Fugi ample, ca niște mângâietoare insinuări de dragoste, aruncau dialoguri ondulatorii între un val și o emisferă de lună. Atunci părea că un fluid liniștit gravita în jur și-i contrapuncta duios sufletul, iar Cassiopeu persevera molcom în tuburile de cuarț, simțind cum o indicibilă pace vecină cu somnul pogora în el.

Ligheanul paragalactic

Metacosmosul fremăta. Faptul era fără precedent în istoria Marii Uniuni Interplancosmogalactice. Zup Zur Zuk, cel mai iscusit pilot de superlumgalactonavă își pierduse pofta de mâncare pe când încerca să

spargă carapacea protonucleonică de la frontierele Universului unificat, așa-numitul Lighean paragalactic. Racheta lui, superlumgalactonava „Ultramezon”, se izbise năprasnic de Lighean, țândări se făcuse, și în încheștarea aceea pilotul suferise accidentul mai sus menționat. Știrea străbătu fulgerător matacosmosul, înfiorând trilioanele de bilioane de oameni care populau atunci Universul. De la cei mai mici asteroizi și până la cele mai mari galaxii, Zup Zur Zuk afla sincere compătimiri. Era încă un adolescent, nu împlinise decât vreo cincisprezece mii de ani și era păcat de el. Dar galaxiile nu puteau să lase lucrurile în starea aceasta. Zup Zur Zuk fusese un pilot formidabil, dovadă că numai el și superlumgalactonava „Ultramezon” se aventuraseră în lumea inframicrometrică a forțelor protonucleonice din Ligheanul paragalactic. Iar materia subatomică, dezorganizată, care umplea până la refuz Ligheanul, îl iradiase cu niște particule necunoscute. Bilioane de trilioane de galaxii se sfătuiau acum în privința radiațiilor careucid pofta de mâncare. De la un capăt la altul al Marii Uniuni Interplancosmogalactice, mesajele circulau fără întrerupere, transportând ideile îngrijorate ale omenirii. Pilotul lui „Ultramezon” trebuia salvat. Trebuia învățat din nou să mănânce. În Galaxia Pluscvamperfectă se convocă rapid Consiliul Metacosmonautic. O mie șase sute de galaxii își trimiseră reprezentanți în prezidiu. Apoi Dunt deschise ședința și expuse concis cele cinci sute de mii de ipoteze despre natura radiațiilor inframicrometrice din Ligheanul paragalactic. În încheiere, Cosmosul fu învinuit de încălcarea normelor legale de conviețuirea cu omul și se ceru chemarea lui la dreapta judecată. Trilioanele de bilioane aprobă instantaneu. La ora cinci și optzeci de secunde începură pregătirile. Șase sute de superlumgalactonave își luară zborul și se azvârliră în Lighean. Apoi mai încercară o dată, și încă o dată, și abia la urmă găsiră o spărtură prin care trecură victorioase în Infinit.

Lupoaica era singura supraviețuitoare pe navă. Catastrofa cosmică îi omorâse masculul și puii. Acum astronava rătăcea avariata și lupoaica aproape că nu se mai îngrijea de conducerea ei. Era apatică și din când în când chelălăia jalnic după pui. Evident, expediția era ratată, iar din punct de vedere psihic drama era și mai înspăimântătoare. Lupoaica se chinuia totuși să fie stoică, simțind că altfel va înnebuni. Să se întoarcă acasă? În pădurile de pe planeta ei îndepărtată? Drumul era lung și ea nu se mai simțea în stare să-l facă. De când călătorea, uitase locurile unde se hârjonise cândva cu cățelandri de vârsta ei. Atunci crezuse că nu le va uita niciodată... Nava se apropia de un soare minuscul. Lupoaica o dirijă spre planeta a treia. Locul de aterizare îl alese nu departe de un țărm. Fiind însă avariata, nava se prăbuși în mare. Lupoaica avu impresia că nu va mai ieși deasupra și în sine se pregătea să moară. Însă valurile, miloase, o săltară la timp, așa că izbuti să înoate până la țărm și să se ascundă în pădure. Nava era pierdută. Zăcea la patruzeci de înălțimi de lup sub apă. Cum s-o scoată afară? Ce să facă? Soarta fusese iarăși vitregă cu ea. Lupoaica se gândi cu tristețe că trebuia să rămână aici, pe o planetă străină, departe de semenii ei. Pentru totdeauna. Măcar de ar fi existat lupi prin apropiere, să le ceară o labă de ajutor...Și într-adevăr, întâlni lupi în pădure. Dar decepția îi fu mare atunci când constată că din era ei atomică se prăbușise tocmai în epoca de piatră. Lupii de aici erau niște primitivi! Noaptea, cosmonauta stătea pe etichetele de dinapoi și privea prin spărturile dintre arbori cerul înstelat: își căuta planeta de baștină. Profilul ei neclintit exprima o profundă melancolie feminină, care în acele clipe o înnobila. Uneori își amintea de puii răpuși. Atunci în ochii ei triști străluceau chemări. Luna producea asupra ei o impresie lugubră. Într-o astfel de noapte, lupoaica auzi scâncete într-un tufiș. Găsi acolo două făpturi ciudate, ca doi brotăcei mărișori, lihniți de foame. Îi mirosi nedumerită. Și deodată, i se redeșteptă în suflet duiosia maternă. Le dădu să sugă și „brotăceii” se atârnară grabnic de țâțe. Cu lacrimi în ochi, lupoaica îi boteză Romulus și Remus, după numele puilor ei decedați. Cu timpul, întâmplarea fu purtată peste mări și țări. Și-o slăveau poeții în imnuri, și-o băsneau bătrânii, iar istoricii o compilau înfiorați într-ale lor res gestae¹:

„Și femeia aceasta născut-a prunci doi, dolofani și bine văzuți de Junona². Căci pruncii la moarte fiind rânduiți și așijderea mama zic unii³, milă le-au fost părinților zei. Tibrul⁴ neîncetându-i, ajunseră-n neagra pădure, unde sabini⁵ și latini⁶ deopotrivă noaptea nu intră. Fiare cumplete pândind pretutindenea cică. Și acolo crescui, cu lapte de lup neștiutorii prunci, ani câțiva trecut-au, până ciobanii în bâte pielea punându-i...”

Note în text:

1 Citat latinesc.

2 Vechi zeu italic. Înainte de a fi detronat, avea templu pe Capitoliu, lângă pontifex maximus.

3 Zice Titus Livius, care a editat în ceară o Mare istorie a Romei în 142 de cărți. Titlul s-a păstrat.

4 Apă potabilă în vechiul Imperiu Roman.

5 Sabinii – model de viață simplă și hărnicie, persecutați de latini.

6 Latinii – atunci în vrăjmășie cu sabinii pentru niște afaceri dubioase pe care, la atâta vreme, n-are nici un rost să le mai comentăm.